

Baharı Beklerken

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Şubat 2019

Bir martaval okuyabilmenin efsunu, kır saçlarında yaşlı Tabiat Ana'nın rüküş ve paspal bir çiçek kadar koparılmaya mahkûm, solması ise an meselesi.

Garipsenen varlık; ketum yıldızların pırıltısına yenik düşen aslında ışığın ta kendisi o parendeler atan maruzatsız geçmeyen günün eşildiği muğlâk bir gölgeye itaat etmenin yadsınamaz içeriği.

Karartılardan arda kalan ve şimdi, diyebilmenin rotasında gidip gelen düşünce sarmalı. Farklı addedilen bir kımlıtı belki de için için yeşeren Allah'ın takdiri doğmaya mecbur bir gün ışığı ile hemhal.

Yalın bir metin dilendiğim Tanrı'nın merhametine denk düştüğüm her dibi görmüşlüğümde zafiyetlerimi tasvir edip bir yandan pekişen cinnetime bir rota tahayyül etmek.

Aklın ırmaklarında demirden kayıklar ve batıp batmayacağını sorguladığım tıpkı rahmetli Titanic'in aymazlığında kehanetlerin batmaktan değil savurmaktan hicap duyduğu o devasa buz dağları.

Göğün piramitlerinde yerle yeksan olmuş bir derviş gibi yüklendiğimle nazlandığıma bir sunum tayin ediyorum aklım sıra.

Mihrabın savunduğu güzelliklerle dolu yüreğim ve gel de anlat ve adlandırınlar seni yeniden, demenin bir methiye değil de hiciv olduğu gerçeği.

Kuram kuşlarına nazire yapan kukumav kuşları ve ölü bir dostumun sadece tefekkürü aşığılaması yetmezmiş gibi içimin kompartımanlarında ben geç kalmış bir mezar bekçisiyim aslında yorgun ruhundaki bataklık güllerine ve mezarlık çiçeklerine ayrı bir değer verdiği.

Değerin katığı azımsanmayacak kadar çok bir de yoksulluğu yok mu ömrün?

Beyitler aşırnak isteyen hin bir şair değilim zaten şair filan da değilim yine de yazdıklarımın ne olduğunu bir yere konumlandıramıyorum tıpkı zati âlimin tepelerde konakladığı bazense dibi görüp hüznleri sağalttığı varsayımından çıkıp da yola hala nereye varacağımı bile tayin edemezken yabancı bandıralı bir gemi gibi ağır ağır yol almaya programlanmış bir mekanizmayım kimine göre: eh, bir de yıllarımı vermişken sayılara hala akıl sır erdiremiyorum uğruna geçen uykusuz yıllardan sonra o diplomaları hak edip de niye verim alamazken, demenin meali iken içimde patlayan o mühimmat.

Her şeyin aynı olması mümkün değil gelin görün ki aynı kalmayı becerip farklı nokta atışları yapma

istemi de benim özrüm.

Kulağa hoş gelen neler yok ki bir o kadar içinizdeki sakinliği korumak adına göze hitap eden bir sunum olmasını arz ettiğim güzellikler belki hafif bir makyajın asil duruşu ya da kendinizi her kötü hissettiğinizde farklı çıkış noktaları aradığınız.

Öteberisini toplayan aceleci göçmen kuşlar gibiyim aslında göç edeceğim farklı bir coğrafya da yok ne de olsa yerim yurdum belli ve asla da taviz vermez iken Türklüğümden.

İbre nereyi mi gösteriyor ya da ucu bucağı olmayan hayal dünyanızda nasıl oluyor da yeni hayalleri havale etmiyorum başka bir ruha başka bir hesaba?

Ritmik bir nefes alıp veriş her sözcükle dolduğum günün gecesinde bir bir nakşetme ihtiyacı hissettiğim kendimce hoyrat bir rüzgârı dindirmek adına kalemimle baş başa kaldığım kısıtlı saatler.

Söyleyemediklerimi ölçüp biçen yine ben değilim sadece yaz emri verdiğim kurşun askerimin itaat edip beni kanatlandırması gerçi kanadımın biri hala kırık yine de kör topal arşınıyorum miladımın dolduruşuna gelip miadı dolmadığını da kanıtlıyorum hayallerimin ve öykündüğüm sadece huzur iken üstelik mutluluktan bile çok evvel.

Bir ihtiras zincirine eklenen yeknesak ve fevri gülüşler sanki yer yarılrsa da içine girsem diyeceğiniz cinsten.

İlla ki bir açığınızı arıyorlar aslında onların kim olduğu da meçhul üstelik umurumda bile değilken hiç biri ben cafcaflı bir yürek dileniyorum elbette yine Tanrıdan; sonralarımı tayin eden efsane gülücükler adımı da mıhlıyorlar ve muğlak bir referans ile kendimi kendim'siz sunuyorum.

Ne ilginç, değil mi?

Kendimle iştiğal ama sunarken kendimden hariç ne kadar duygu varsa yine kendime ulaştığım sanırım eksenimde dönmeyi seviyorum semazenler gibi sonra da dönen başımı alamadığım kuru gürültüden bu kez kuruntularımı lav edip eriyorum gerçeklere. Gerçekler hep hep asılı kancanın takıldığı zirvede gözlerimi alamadığım o mükemmeliyetçi yönüm ve titrim filan da değil hani olup biteni algılamak adına zorlandığım sadece tinimde saklı bir özdeyiş misali.

Mısır patlağı gibi düşünceler; savrulduğum bir o kadar savunduğum ve nelere kadir hele ki yazmaya başlayıp sırtımı sevgili okuyucuma dayadığım: Allah'tan sonra ve kendimden önce elbette.

Olumsuzlukların algı gücümü ele geçirmesine izin vermiyorum gerçi zaman zaman doz aşımına uğruyor

gözlemlediklerim lakin güzele düşkünlüğüm ve güzel görmekle güzeli hatmetmek tüm kaygı eşliğimi aşındıran ve Aşiyân mezarlığında güller derliyorum az sonra gök kubbenin frekansında içimin ayarını yapıp da muteber bir dalga olmak adına ve bir o kadar kendimle dalga geçtiğim.

Nazik bir reverans:

Sevgiyi nasıl alırdınız?

Bol şekerli canım...

Söylemdeki zarafete bakar mısınız?

Keşke içtiğimiz acı kahvenin hatırı bile olmadan yazdığımız her yazının da kırk yıl hatırı olsa ve mümkün mertebe edebiyata esir düşse yeryüzü hatta iklim değişiklikleri bile hizaya gelse sevip seveceğimiz şıklarda bizler şerrine lanet okuduğumuz sair güncede sadece merhamet eden ve merhametlilerin en merhametlisi olan Tanrının bizatihi kulları olduğumuz gerçeğine vakıf birbirimize merhamet göstersek...

Ütopyanın kıyısından selamlıyorum sizleri ve ihtimal filan da vermiyorum hani; ne zamanki vicdan devreye girecek ve komşusu aç yatan bizlerin de gözünü uyku tutmayacak.

Gör de inanma hani, dercesine hele ki hastanelerde nöbetlediğimiz son birkaç senenin ardından ben sadece şükrediyorum Rabbime öyle ya; O'nun varlığı dışında kim vardı ki yakınımızda?

Komşu komşunun külüne ihtiyaç/mış: gülüp geçiyorum artık ve nabzını alamadığım insanlığın nasıl oluyor da bu noktaya geldiğini sorgulamıyorum bile. Sorgulamayı bıraktığımdan beri daha huzurlu ve mutluyum madem hele ki kendimle yaptığım hesaplaşmayı her noktaya taşırken varlığımı dahi umursamadan hiçliğimi devreye sokup öğrenci kimliğime duyumsuyorum hayatı ve yine kalemi şekillendirirken de en çok kendime kızıyorum belki de sadece kendime.

"Daha iyisini yazamayacaksam niye yazıyorum?"(Alıntı)

Daha kötüsünü yazdığımı görüp yenilenmeye doyamadığım inancı ve bir adım sonrası:

Her halükarda inancımın ve insan sevgimin katlandığı...

Bilumum afette tek kurtarıcım hatta ve hatta AKUT düzleminde kurtarıcımı tayin ettiğim...

Bir mizansen örüyorum ben.

Bir milat daha tayin ediyorum.

Miadı dolan hayallerimi geri dönüşüm kutusuna atıp çeyrek lira verdiğim her poşeti de sahiplenip aslında doğayı kurtarıyorum en çok da kendi doğamı ve Tabiat Ana'ya duyduğum minnet ölçüsünde insanlığımı sunuyorum hatta ve hatta her geçen gün özlemle içimdeki yarımaları tamamlamayı da şiar edinip tam altına dönüştürüyorum günümü ve şakıyan o hoş sesleriyle kukumav kuşlarına göz kırpiyorum çünkü yalnız olmadığımı biliyorum.

Sevgimle.